

LA SETMANA DE VALENTÍ PUIG

L'espai radi

"El CESID manté un pressupost de cinc mil milions, a CiU hi ha qui demana eleccions generals pel novembre –amb les autonòmiques postposades al març, contra el que suposem que volia Jordi Pujol– i el Parlament d'Espanya no vibra com hauria de vibrar quan l'executiu s'ensorra i l'estat flaqueja. Suposo que els serveis d'intel·ligència són necessaris per a la seguretat de l'estat, però no veig un altre secret més fonamental que la fórmula del cola-cao."

ARXIU

Joan Rosell.

Dilluns, 12. Al baluard del Foment del Treball hi ha noves veus i una reconsideració estratègica que té en compte les idees com una realitat almenys tan certa com ho són els interessos. Pel corredor penombrós, amb la galeria de retrats presidencials, la gravetat dels rostres patricis manté una continuïtat institucional infreqüent –des del 1889 amb Albert Rusiñol–, però la corbata Adam Smith que porta el nou president Joan Rosell és el mateix distintiu de tantes personalitats de l'administració Reagan, índex de resistència a l'estalinisme. Hi ha una llarga història des dels orígens proteccionistes del Foment a l'actual invocació d'Adam Smith: també hi ha una dreuera que, pel nou president, passa pels encontres de la Societat Mont-Pelerin i pel sistema hayekià, un pensament que la cultura catalana ha volgut desconèixer de forma ben deliberada, entre tantes vel·leïtats postmarxistes. Ignoro la influència real del Foment, però jo diria que pot anar agafant un nou perfil, pel bon camí del complex evolucionisme predicat per Hayek.

Dimarts, 13. Faran fortuna els distribuïdors d'escàners, ara que molta gent vol imitar les indagacions del CESID per aclarir les intrigues amoroses del veïnat i els secrets d'estat. Per l'espai radioelèctric d'Espanya ens enfilem per una nova escala de Jacob: hi pugen i baixen els àngels del CESID, amb feixos de cintes magnetofòniques que fan pudor de crisi d'estat. En realitat, els secrets d'estat potser caben a la punta d'un míssil o no són sinó una crònica d'adulteris i de feble-

ARXIU

Narcís Serra.

ses humanes. Tot esdevé de cop i volta un espectacle amb massa escenaris, com el cap de pista que al circ ens deixa sense alè amb un "I encara més difícil!", que el trapezista executa al ritme d'un redoblament de tambor. Imagino que Felipe González tem que la caiguda de Narcís Serra no el deixi en la mateixa indefensió que va quedar Adolfo Suárez quan el PSOE enfonsà Abril Martorell, sense ni una centèsima part de les raons que ara té l'oposició. Mario Conde prepara una segona fase de revenja diabòlica, el CESID manté un pressupost de cinc mil milions, a CiU hi ha qui demana eleccions generals pel novembre –amb les autonòmiques postposades al març, contra el que suposem que volia Jordi Pujol– i el Parlament d'Espanya no vibra com hauria de vibrar quan l'executiu s'ensorra i l'estat flaqueja. Suposo que els serveis d'intel·ligència són necessaris per a la seguretat de l'estat, però no veig un altre secret més fonamental que la fórmula del cola-cao.

Dimecres, 14. Passa per Barcelona l'amic Peter Stein, per parlar de l'experiència sueca al simposi sobre "L'estat del benestar sostenible". Encara se'ns fa una mica costa amunt entendre que, després de seixanta anys de socialdemocràcia abusiva i de neutralisme perniciós, l'electorat suec tan sols donés quatre anys al conservador Carl Bildt abans de votar de bell nou els socialdemòcrates que abans havien portat la ruïna al país. Una vegada més, Peter m'explica fins a quin punt els suecs mantenen íntegra la convicció que, si algú guanya diners, és a costa d'algú altre

elèctric d'Espanya

EFE

Carl Bildt.

i això és la pitjor herència que pogués deixar Olof Palme. Enriquir-se, ben al contrari, és sumar. Per part meua, no he sabut explicar-li les peculiaritats manifestes de l'espai radioelèctric d'Espanya, segons el ministre García Vargas.

Dijous, 15. El país disposa d'un estoc humà inesgotable: ara, de cop i volta, descobrim la figura de l'ex-coronel del CESID, Juan Alberto Perote, presumpte còmplice de Mario Conde i d'Artagnan del telèfon intervingut. Amb la fuga de Luis Roldán, a més del fantasma dels policies de Laos, també hi feia acte de presència el diplomàtic Paeza, amb virtuts d'Houdini de la internacionalitat. Amb cada escàndol, el catàleg de la nova picaresca agafa gruix i sofisticació, com si ja donéssim per ben oblidats els episodis més barroers de transfuguisme a l'Assemblea de Madrid o l'espessa crònica d'Hormaechea. Potser això és una visió "aleatòria" de la vida política, però no tinc cap més escàner.

Divendres, 16. Pel que fa a Adam Smith, el *Wall Street Journal* d'aquesta setmana ha publicat la ressenya d'un llibre pòstum de Murray Rothbard, guerrer llegendari en la batalla contra els poders de l'estat. El llibre es diu *Pensament econòmic abans d'Adam Smith* i sosté que Smith va ser un plagiari. De l'excentricitat intel·lectual de Murray Rothbard –tan suggestiva, d'una altra banda– ens ho podem esperar gairebé tot, però no que ens digués que Adam Smith és un protomarxista, perquè es decanta del pensament econò-

ARXIU

Adam Smith.

mic escolàstic. Fundador i a la vegada dissident del Partit Llibertari nord-americà, Rothbard fulminava tota idea de govern i potser patia una mica d'allò que un tan gran savi com l'economista Henry Hazlitt en va dir "apriorisme extremós".

Valentí Puig